

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Broşür Dizisi - 3

Sınıfa saldırının yeni halkası: Eşel mobil sistemi!

Eksen Basım Yayın Ltd. Şti.
Laleli Cad. Çim Apt. 52/5 Aksaray / İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49

Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak Broşür Dizisi-3
Serler Matbaası / İstanbul 1 Temmuz 1997

Sınıfa saldırının yeni halkası: Eşel mobil sistemi!

EŞEL MOBİL ÜCRETLERDEKİ ERİMENİN OTOMATİĞE BAĞLANMASIDIR

Sermayenin sözlüğünde, Eşel mobil (oynak merdiven); "ücretlerin aylık enflasyon oranına göre otomatik olarak arttırılması" olarak geçer.

Sermaye iktidarının işçi ve emekçilerin elindeki sınırlı ekonomik, demokratik ve sosyal kazanımları gaspetmek için azgınca saldırdığı, ücretlerdeki göstermelik artışların enflasyon karşısında eriyip buharlaştığı, geçim koşullarının her yıl daha da kötüleştiği bu ülkede "ücretlerin aylık enflasyon oranında otomatik olarak artırılması" sözü kulağa hoş gelebilir.

Peki eşel mobil uygulamasıyla yaşam koşullarındaki kötüye gidişin önüne geçilebilir mi, mevcut geçim düzeyi korunabilir mi?

Bu soruya bir örnekle yanıt verelim:

Bundan önceki toplu sözleşme döneminde, bir tür eşel mobil uygulamasına gidilmişti. 1993 dönem sözleşmelerinde, belirlenmiş ücret zammı oranlarının üzerinde kalan enflasyon oran farklarının ek zam olarak ücretlere yansıtılması yönünde bir madde vardı. Örneğin; sözleşmede ikinci 6 aylık

dilim için %30 artışın altına imza atıldıysa ve aynı dönemde enflasyon %50 olarak gerçekleştiyse, işçilere %20'lik fark ek zam olarak ödenecekti. Yani bu hesaba göre işçilerin sözleşme dönemi sonunda satın alma güçlerinde hiç bir azalma ortaya çıkmayacaktı. Dahası işçiler refah payı bile alacaktı. Sözleşme masasında kağıt üzerindeki hesap böyleydi.

Peki ya sonuç ne oldu? Sözleşme kapsamındaki işçilerin iki yıllık dönem sonunda reel ücretleri %60 oranında eridi. Yeni dönem sözleşmelerinde bu kayıp ancak %140 oranında bir iyileştirme zammı ile telafi edilebilirdi. Elbette ki böyle bir iyileştirme zammı yapılmadı. Yani, eşel mobil uygulamasına rağmen ücretlerde iki yıl sonunda %60 oranında erime gerçekleşti.

Demek ki, işçi ücretlerinin devletin tespit ettiği resmi enflasyon oranlarına göre arttırılması, satın alma gücünün sabit kalması değil, ücretlerin eriyip gitmesi sonucunu doğuruyor.

Bu nereden kaynaklanıyor? En başta, resmi enflasyon oranlarıyla işçi ve emekçilerin maruz kaldığı gerçek enflasyon (yani satın alma güçlerindeki reel düşüş) oranı arasında önemli farktan. Örneğin 1997 Mayıs ayında DİE enflasyon oranını %4.7 olarak açıkladı. Aynı ay İTO'nun işçi ve emekçilerin temel ihtiyaç maddelerine gelen zamlar üzerinden

tespit ettiği enflasyon oranı ise %8.5 oldu. Devlet eşel mobil sisteminde DİE'nin enflasyon verilerini doğru kabul ettiğinden işçinin her ay aldığı ek zam yaklaşık %50 oranında az olacak ve bu düşüş her ay bileşik bir şekilde katlanarak artacak.

Bu durumda sermaye devleti, işçi ücretlerinin her ay resmi enflasyon oranı ile gerçek enflasyon oranı arasındaki fark kadar erimesini güvence altına almış oluyor. Bununla kalmıyor. Eşel mobil uygulamasının ücretteki erimeyi engellediğini iddia ederek, işçi ve emekçilerin geçmiş dönem kayıplarının üzerine sünger çekiyor.

Demek ki eşel mobil uygulaması ile işçilerin mevcut geçim seviyesinin korunacağı, enflasyona ezdirilmeyecekleri iddiası bir yalan. Ama bu sadece bir yalandan ibaret değil, aynı zamanda oltanın ucuna takılan zehirli bir yemdir.

Eşel mobil uygulamasına meşruluk kazandırmak geçmiş dönem kayıplarının üzerine sünger çekmek anlamına geldiği kadar, sermayenin vahşi sınıf egemenliğini ve azgın sömürü tablosunu kanıksatmak demektir. Burada işçi sınıfı için kazanım olan hiçbir şey yoktur. Tersine, sermaye sınıfı dizginsiz sömürüyü, soygunu ve talanı kendisi için kazanılmış bir hak haline getirmektedir. Bunu kabul etmek işçi sınıfının yaşam koşullarında daha derin yıkımların, bilincinde

ise daha büyük tahribatların yolunu açacaktır.

Eşel mobil ile boğulmak istenen ezilen ve sömürülen yığınların insanca yaşama taleplerídir. Eşel mobil ile karartılmak istenen ezilen ve sömürülen yığınların kurtuluş özlemleridir.

İşçi sınıfı sadece kendi sektörel ücret kayıplarını karşılamak için değil, bir avuç sömürücü asalağın sınıf tahakkümü altında, kendisiyle birlikte zorbalıkla ezilen ve azgınca

sömürülen tüm kesimlerin insanca yaşama taleplerine sahip çıkma bilinciyle mücadeleyi yükseltmelidir. İşçi ve emekçiler, sadece ceplerinden çıkan üç otuz kuruşun hesabını sormak için değil, sınıfa karşı sınıf bilinciyle, sınıfa karşı sınıf öfkesiyle ayağa kalkmalıdır.

Sermayenin saldırılarını geri püskürtmek için, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm ezilen ve sömürülen kesimlerin birliği ve kararlılığı gereklidir. İşçi sınıfı eğer bunu başaramazsa, kendi ücret ve diğer hak kayıplarını karşılamayı da başaramaz.

İşte sermayenin eşel mobil ile korumayı vaat ettiği ücret dağılımı

Eşel mobile evet demek, açlığa ve sefalete evet demektir!

*Türkiye; gelirin sınıflar arası dağılımındaki eşitsizlikte Brezilya, Şili, Kolombiya ve Meksika'nın ardından dünya beşincisidir.

*Devletin resmi istatistiklerine göre; nüfusun **en yüksek gelire sahip %20'si** ülkedeki **toplam gelirin %57'sini** gaspetmektedir.

Bu oran ülkenin "gelişmiş" bölgelerinde daha da yükselmektedir. Örneğin Marmara Bölgesinde %61.1'dir. Bu %20 dilim içindeki ilk %5'lik kesim ise, %61'in yarısını, toplam gelirin ise yaklaşık %30'unu gaspetmektedir.

Nüfusun **en düşük gelir sahibi olan %40'lık diliminin** toplam gelirden **aldığı pay ise sadece %12'dir.** Nüfusun en zengin %20'si, geri kalan %80'nin toplam gelirinin yaklaşık iki katı gelir elde etmektedir. Nüfusun en zengin %20'si, en fakir %20'sinden tam **11 kat fazla** gelire sahiptir.

*Maaş ve ücret ile çalışan emekçi çoğunluk toplam gelirin sadece %28'ini almaktadır.

*30 milyon işçi emekçi ve yoksul köylünün

aylık geliri ise yoksulluk sınırının altındadır. 10 milyon insan açlık sınırında yaşamaktadır.

*Verginin %70'ini toplam gelirin %28'ini alan ücretliler ödemektedir. Toplam gelirin %70'ini gaspeden sermaye sınıfı ise verginin sadece %30'unu ödemektedir. Bu %30'un büyük çoğunluğunu da, küçük sermaye sahiplerinin vergileri oluşturmaktadır.

*Asgari ücret dört kişilik bir ailenin açlık sınırında beslenme ihtiyaçlarını dahi karşılamamaktadır. Bir günlük asgari beslenme masrafı, bir günlük net asgari ücretin yaklaşık 3 katıdır. 4 kişilik ailenin asgari temel harcamaları üzerinden hesaplanan resmi yoksulluk sınırı aylık 100 milyon liraya yaklaşmıştır. Bu aylık asgari ücretin yaklaşık 10 katıdır. Bu topraklarda işçi sınıfının çoğunluğu, asgari ücretle en ağır kölelik koşullarına mahkum olarak çalışmaktadır. Asgari ücret asgari yaşama koşullarını sağlamadığı gibi, olduğu yerde de durmamakta buharlaşıp gitmektedir. Son belirlendiği tarihte net 131 dolar olan asgari ücretin, bugün reel karşılığı 80 dolar etmemektedir.

*Ücretlilerin vergi kesintisi ile oluşturan devlet bütçesinin kaymağını ise sermaye sınıfı yiyiyor. Bütçenin işçi ve emekçilerin ihtiyaçlarını karşılamaya dönük sosyal harcama kalemleri sürekli küçülüyor.

1990 ile 1996 yılları arasında, sağlık

harcamaları %4.7'den %2.5'e; eğitim harcamaları %18.8'den %9.2'ye düşmüştür. İşçi ve emekçilerin yarattığı değerler asalak sermaye sınıfının kasasına akarken, bir de bu hizmet kırıntıları işçi ve emekçilere çok görülüyor, paralı hale getiriliyor. Kazanılmış sosyal hakların tasfiyesi ezilen sömürülen yığınların yaşam koşullarını kötüleştirmenin, emekten sermayeye kaynak aktararak sömürüyü yoğunlaştırmanın bir diğer yöntemi oluyor.

*Türkiye'de yıllık 50 milyar dolar kayıt dışı paranın dolaşımda olduğu bilinmektedir. Bu, ülkedeki kayıtlı yıllık toplam gelirin (yaklaşık 200 milyar dolar) %25'i demektir. Bu da sermaye çetelerinin resmi istatistiklere yansımayan ek geliri olmaktadır.

*Bütçe harcamalarının %50'sini, vergi gelirlerinin ise %65'ini bulan bir meblağ rantiyer asalaklara faiz ödemeleri olarak dağıtılıyor. Yaklaşık 30 milyon emekçinin yıllık toplam geliri yıllık iç borç stokuna ('96'da GSMH'nin %20'si) eşittir ve bu bir avuç asalağın cebine transfer edilmektedir. 4.1 katrilyonu bulan iç borç ve 80 milyar doları geçen dış borç, bu yükü sırtında taşıyan işçi ve emekçilerin bugününü kararttığı gibi geleceğini de ipotek altına almaktadır. Hazine bonosunun yıllık net getirisi %200, kimi zaman %300'lere ulaşıyor. Bu kazançtan tek kuruş vergi alınmıyor. Bütçenin diğer bir

bölümü sermaye tekellerine kredi, teşvik olarak dağıtılıyor. Emperyalistlerin kasasına giren dış borç ödemelerinden sonra geriye kalan bölümü de sömürgeci savaş harcamaları, silahlanma, ordunun modernizasyonu, polis, MİT, kontgerilla vb terör aygıtlarının tahkim edilmesi için, yani bu düzenin zorbalıkla ayakta tutulması ve bölge halklarına karşı emperyalizmin vurucu gücü olarak hizmet edebilmesi için kullanılıyor.

*Sanayide yaratılan katma değer içinde ücretin payı sürekli düşüyor. Yani sömürü oranları sürekli artıyor. Ücretlerin katma değer içindeki payı; özel sektörde 1990'da %37.1'den 1994'de %17.8'e, kamu sektöründe %26.4'den %%22.4'e düşüyor.

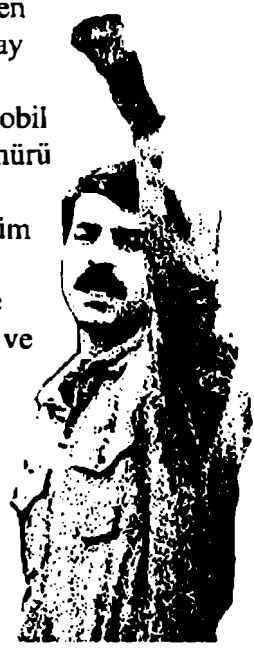
Yukardaki tablo, sermayenin vahşi sınıf egemenliğinin tablosudur. Yukardaki tablo, üretim araçlarını ve devlet iktidarını elinde tutan bir avuç sömürücü asalağın, milyonlarca işçi ve emekçinin iliklerini kurutarak, kendi sınıf saltanatını nasıl ayakta tuttuğunun resmidir.

Tüm değerleri emeğiyle yaratan çoğunluk, bu değerlere zorbalıkla el koyan azınlığın sınıf tahakkümü altında ezilmektedir. Çoğunluğun sefaleti azınlığın sefahatı olmaktadır.

Yukardaki tablo bu düzene karşı bir isyan çağrısıdır.

Ve bugün sermaye iktidarı bu aynı tablo üzerinden eşel mobil uygulamasını

dayatmaktadır. Eşel mobil ile mevcut geçim düzeyinin ve gelir dağılımının sabitlenmesi, hatta işçi ve emekçiler alehine daha da geriye çekilmesi hedeflenmektedir. Dahası bu saldırı bizlere neredeyse büyük bir devrim gibi sunulmaya çalışılmaktadır. Bu, işçi ve emekçilere hakarettir. Ezilen ve sömürülen yığınlarla alay etmektir.

Sermaye iktidarı eşel mobil uygulaması ile mevcut sömürü ve eşitsizlik tablosunun yarın da aynı şiddetle hüküm sürmesini güvence altına almak istemektedir. İşçi ve emekçilerin bunu sessizce ve uysalca kabullenmesini, haline şükretmesini beklemektedir.

Eşel mobili kabul ederek bugünkü sefalet koşullarına razı olmak, eldeki kırıntılarla yetinmek işçi sınıfı için bir kazanım değil, tersine en büyük kayıptır. Çünkü eşel mobili kabul etmek, yukardaki dizginsiz sömürü tablosuna peşinen boyun eğmek anlamına gelir. Bu tabloya boyun eğmek, sermaye iktidarına sınıf saldırılarını daha da şiddetlendirerek sürdürmesi için cesaret vermek demektir.

Eşel mobil işçi sınıfının sendikal örgütlülüklerine saldırıdır

Bir yanda üretim araçlarının mülkiyetini ellerinde bulunduran bir avuç asalak, diğer yanda emeğini satarak yaşamak zorunda kalan milyonlarca işçi ve emekçi. Bir yanda sermaye sınıfının sömürü ve terör üzerine kurulu düzeni, diğer yanda bu düzenin iliklerine kadar sömürdüğü işçi sınıfı. İşte emek ve sermaye arasındaki uzlaşmaz karşıtlığın güncel görünümü budur.

Sermaye, işçi sınıfı ile giriştiği savaşımda en büyük silahının işçi sınıfının örgütsüzlüğü olduğunu bilmektedir. "Daha fazla sömürü, daha fazla kâr" amacını hayata geçirmesinde en büyük gücü, sınıfın bu zayıflığıdır. Kapitalistler; en küçük atölyeden, en büyük fabrikalara kadar işçi sınıfının hertürlü örgütlenmesini engellemeye ya da denetim altına almaya çalışırlar. Çünkü sağlam bir tarzda örgütlenememiş bir sınıfa istediği gibi hükmedebileceğini; tek tek işçilerin hiçbir yaptırım güçlerinin olmadığını çok iyi bilir. Örgütsüz işçi kitlelerine sefalet ücretlerini, sağlıksız çalışma ve yaşama koşullarını

dayatmak ve kabul ettirmek, sermaye sınıfı için çok daha kolaydır.

Ekonomik ve siyasal krizi derinleştikçe, sermaye sınıfının işçi örgütlerine saldırıları da yoğunlaşmaktadır. Çünkü sistem doğası gereği, krizin faturasını işçi ve emekçilerin sırtına yıkmak ister. Zaten eşitsiz olan gelir dağılımı, kriz dönemlerinde emekçiler alehine daha fazla bozulur. Kapitalist sömürü daha da katmerlenir ve yaşam koşulları daha da kötüleşir. Kapitalistler bu koşullarda, işçi ve emekçi kitlelerin öfke birikiminin yoğunlaştığını, mücadele filizlerinin yeşerdiğini de bilirler. İşçi sınıfının, yaşama ve çalışma koşullarını düzeltme mücadelesiyle, krizin faturasını ödemeyi reddetmesini engellemek için işçi örgütlerini bütünüyle tasfiye etmeye ya da kötürümleştirmeye çalışırlar.

İşte eşel mobil saldırısı bu noktada, sermaye sınıfına geniş bir manevra alanı açmaktadır. Son dönem yoğunlaştırdığı tüm diğer saldırıları gibi, eşel mobil saldırısının da ikili bir işlevi olacaktır. Birincisi; işçi ve emekçilere sömürü koşullarının dayatılmasının demagojik bir yolu olacaktır. "Ücret artışının enflayon oranında otomatiğe bağlanması" ve "ücret seviyesinin korunması" demagojileri ile sefalet ücreti otomatiğe bağlanmış olacaktır. İkincisi ve daha önemlisi ise saldırının ideolojik kapsamıdır. Eşel mobil saldırısı da

(benzeri diğer güncel saldırılar gibi) işçi sınıfının örgütlülüklerini dağıtmayı, onun sınıf reflekslerini ve bilincini köreltmeyi hedefleyen bir adımdır.

Hain sendika ağaları bu saldırının gönüllü uygulayıcıları olarak yerlerini şimdiden almışlardır. Son TİS ihanetleri bunun en büyük kanıtıdır. TİS'lerde eşel mobili uygulamasının altına imza atan Türk-İş başkanı, "eşel mobil uygulamasının sonuçlarını süreç içinde göreceklerini ve tavırlarını ona göre belirleyeceklerini" söyleyerek, "cahili" oynama yoluna gitmiştir. İşçi sınıfına yıkımdan başka birşey getirmesi mümkün olmayan eşel mobil sisteminin sonuçlarını bilmezden gelen sendika bürokratları, aynı zamanda kendi sonlarını da ilan ettiklerinin farkındadırlar.

Eşel mobil saldırısı büyük ölçüde sendikalara güvenini kaybetmiş işçileri hedeflemektedir. "Artık toplu sözleşmelere gerek kalmadan, enflasyon oranlarına göre zam alınacaksa sendikalar ne işe yarayacak?" Sendikal mücadelenin büyük oranda ücret artışı mücadelesine indirgendiği günümüz koşullarda, geri bilinçli işçilerin düşünce ve davranış tarzı bu olacaktır. Bu ise; işçilerin zaten sınırlı olan sendikal örgütlülüklerinin tamamen işlevsizleşmesi, tasfiye edilmesi anlamına gelecektir.

Şüphesiz ki, bir süre sonra eşel mobil

sisteminin ücretlerin enflasyon karşısında erimesini önlemediği görülecek ve mücadele arayışları yeniden hızlanacaktır. Ancak, sermaye sınıfının hesabı bugüne kadar kazanılmış mevzilerin ve deneyimlerin tafsiyesini sağlamak üzerine kuruludur. Böyle bir durumda, işçiler yeniden mücadele sahnesine çıktıklarında ellerinde bugün sahip oldukları sınırlılıkta bile mevzileri olmayacaktır. Dahası bu aynı sürecin, işçi ve emekçi kitlelerin bilincinde yaratacağı kırılmanın sonuçları da ağır olacaktır. Örgütlenmek ve kollektif davranmak refleksleri, sınıf olmak ve sınıf çıkarları için birlikte hareket etmek bilinci tahrip olacaktır.

Sermayenin bu saldırılarına karşı yükseltilecek mücadele aynı zamanda, sendika ağalarının alaşağı edilmesi mücadelesiyle birleşmek zorundadır. Çünkü sendikalar işçi ve emekçilerin denetimlerinde oldukları sürece sınıf mücadelesinde bir mevziye dönüşürler. İşçi sınıfının mücadelesi önünde barikat olan sendikaların bir mevziye dönüştürülmesi için militan bir mücadele verilmelidir. Öncü işçiler, tabanın tepkilerini en geniş şekilde örgütleyerek muhalefet odakları yaratmalıdırlar. İhanetle bağıtlanan toplu sözleşmeleri yırtıp atarak, yeni bir sözleşme için harekete geçen Soma maden işçilerinin talepleri tüm sınıfa örnek olmalıdır.

Önümüzdeki süreç kritik bir önem

taşımaktadır. Sermaye sınıfı 12 Eylül faşist askeri darbesinin sınıf mücadelesini ezmek için gördüğü işlevi, bu kez üstü örtük biçimlerde, sivil uzantıları eliyle görmek istemektedir. Yapılan yeni yasal düzenlemelerle grevlerin, eylemlerin, direnişlerin faşist rejimin terörü ile ezilmesinin alt yapısı hazırlanmıştır. Böylesi bir saldırı dalgasına karşı işçi sınıfının direnişini örgütlemek ancak, onun siyasal bilincini sıçratmakla mümkündür.

Dar ekonomik talepler çerçevesine sıkışmış bir mücadele, işçi sınıfına devlet karşısında direnme gücü veremez. İşçi ve emekçilerin kararlı bir ekonomik mücadele verebilmeleri için bile siyasal sorunlara ilişkin sağlam bir bakışa sahip olmaları gerekir. Bugün, işçileri ürkütmeyelim bahanesiyle siyaset yasakçılığı yapanlar, işçi sınıfını sermayenin politikalarına teslim etmektedirler. Çünkü sermaye sınıfı kendi politikalarını her gün işçi sınıfına empoze etme çabasındadır. İşçi sınıfının bağımsız politik tavrının örgütlenemediği, devrimci önderlik boşluğu doldurulamadığı oranda, boşluğu sermayenin politikaları doldurmaktadır.

Oysa ki sermayenin saldırılarına karşı işçi ve emekçilerin içinde dipten dibe mücadele isteği ve dinamikleri yükselmektedir. Bu dinamiklerin örgütlenmesi ve mücadeleye kanalize edilmesi bugün ayak sürüyenleri de

harekete geçirebilecek bir potansiyele sahiptir. Bunu değerlendirme görevi devrimci öncü işçilerle komünistlerin omuzlarındadır. Yılmadan, bıkmadan, usanmadan, sabırla sermayenin saldırılarına ve reformistlerin engelleme çabalarına rağmen işçi sınıfının

devrimci mücadelesini örgütlemek için çalışmak gerekmektedir. Sermaye sınıfı var olduğu ve işçi sınıfı sömürüldüğü sürece bu mücadelenin dinamikleri de var olacaktır. Marifet bunları değerlendirip mücadeleyi yükseltebilmektedir.

Eşel mobil sistemi: sermayenin sınıfa saldırısının yeni bir halkası

Her sözleşme döneminde sınıfa ihanet eden sendika bürokratları, bu sözleşme döneminde ihanetine yeni bir boyut ekledi. İşçi sınıfının sendikal örgütlenme ve toplu pazarlık hakkını tasfiye amacına yönelik sinsi bir saldırı olan eşel mobil sistemini kabul etti. İşçi sınıfı şimdi özelleştirme ve taşeronlaştırmayla yaratılmaya çalışılan örgütsüzleştirme saldırısına bir de eşel mobil uygulaması üzerinden hedef olacak. İşçi sınıfının önünde şimdi sermayenin saldırısının bu yeni biçimini püskürtmek ve boşa çıkarmak sorumluluğu var.

Çeşitli kapitalist ülkelerde bazı uygulama örnekleri olan eşel mobil sistemi, Türkiye'de ilk olarak '70'li yılların ikinci yarısında telafuz edilmişti. Daha sonra da Turgut Özal döneminde gündeme getirilmiş, ancak uygulamaya sokulamamıştı. Şimdi sermaye iktidarı bu sinsi saldırıyı işçi ve kamu çalışanlarının sendikal mevzilerine karşı kullanmaya çalışıyor.

Kamu çalışanlarının son 6-7 yıldır

sürdürdüğü "grevli toplu sözleşmeli sendika hak" mücadelesinin önünü alamayan sermaye devleti, eşel mobili öncelikle bu sendikaları tahrip etmek için kullanmak istiyor. '97'nin ikinci döneminden itibaren memur maaşlarını bu sisteme bağlamak isteyen devlet, böylelikle toplusözleşme hakkının içini boşaltmayı, bunun üzerinden de sendikaları işlevsizleştirerek zayıflatmayı planlıyor. Öyle ya! Maaşlar enflasyon oranında otomatik olarak artacaksa, sendikanın ve toplusözleşmenin ne gereği var?!

Bilindiği gibi Türkiye'de sendikalar büyük işçi kitlesinin gözünde TİS imzalamakla sınırlı bir işleve sahiptir. Böyle olduğu içindir ki, oluşacak tahribatın büyük olması ihtimali güçlüdür. Toplusözleşme yapma işlevi bile kalmamış bir sendikadan işçilerin kopması kolaylaşacaktır. Sermayenin asıl sinsi hesabı da zaten budur. Eşel mobil saldırısı bu anlamda kritik önemde bir saldırıdır.

Bu saldırı, burjuvazinin sendikal mevzilere ilk yönelişi değildir. Sınıf savaşında taşıdıkları önem ölçüsünde sendikalar her zaman burjuvazinin hedef tahtasındadır. Ve burjuvazi bu konuda ciddi bir deneyime, çeşitli araç ve yöntemlere sahiptir.

Faşist askeri darbeyle birlikte '80'li yıllarda ağır yaralar alan Türkiye işçi sınıfı hareketi, bir çok hak ve mevzisini o dönemde kaybetmiştir. 1987'de yeniden filizlenen ve

1991'de doruk noktasına ulaşan sınıf hareketi, '91'den sonraki dönemde hız kesmiştir. Bu süreçte, sosyalizmin prestijinin ve işçi sınıfı hareketinin dünya ölçeğinde zayıflamasından da güç alan sermaye sınıfı, işçi sınıfının elinde kalan mevzileri (başta sendikal örgütlülük, toplu pazarlık ve grev hakkı olmak üzere) dağıtmak için harekete geçmiştir. Sosyalizmin ve kollektivizmin lanetlenmesi, kapitalizmin ve bireyciliğin kutsanması temeline dayanan genel ideolojik saldırıya paralel olarak, "sözleşmeli personel", "taşeronlaştırma", "devlet güdümlü sendikaları" dayatmak ve aynı amaçlı "üretim sistemleri" kullanmak gibi araçlar bu doğrultuda seferber edilmiştir. Bunlara "çağdaş sendikacılık" akımı ve sendika bürokrasisi gibi etkenlerin rolünü de eklemek gerekiyor.

İşçi sınıfı açısından sendikal mevzileri ve kurumsallaşmış hakları koruma konusunda düşülen bugünkü acizliğin ve yetersizliğin gerisinde yatan temel neden siyasal niteliktedir. İşçi sınıfının dünya ölçeğinde bağımsız sınıf siyaseti yürütecek güç ve örgütlenmeden yoksun olması; yanısıra, '90'lı yıllara dönülürken Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'daki çöküşün dünya ölçüsünde yarattığı gerici atmosfer, bir çok alanda olduğu gibi sendikal alanda da sermayenin saldırılarına zemin oluşturmuştur.

Eşel mobil de içinde sermayenin

saldırılarını göğüsleyebilmenin temel koşulu, burjuvazinin karşısına işçi sınıfının siyasal istemleriyle, bağımsız sınıf politikalarıyla çıkabilmektir. "Sınıfa karşı sınıf!" Sendikal örgütlülüklerimizi korumanın, ekonomik, demokratik ve sosyal hak ve çıkarlarımızı koruyup genişletebilmenin tek yolu budur.

Sermayenin topyekün saldırıları ve görevler

Özelleştirme saldırısı, esnek üretim biçimleri, taşeron sistemi, eşel mobil vb. uygulamalar sadece krizin ekonomik faturasını işçi ve emekçilere ödetmekle kalmıyor, daha önemlisi sermayenin ideolojik saldırısının önemli güncel ayaklarını da oluşturuyorlar.

Emperyalist-kapitalist sistem, '80'li yılların sonlarından bugüne, Doğu Bloku ülkeleri şahsında sosyalizmin aldığı yenilgiyi ideolojik bir saldırının demagojik zemini olarak kullanıyor. "Kapitalizmin nihai zaferi" ilan ediliyor. "Globalleşme", "tek kutupluluk", "sınıf savaşımının sonu" vb. masallar okunuyor. Bu yoğun karşı devrimci kampanya, elbette ki sadece emperyalist-kapitalist sistemin zafer sarhoşluğunu ifade etmiyor. Burjuva ideologların temel hedefi, sınıf savaşımının bu güncel sonucunu orta vadede kapitalist sistemin çıkarları için değerlendirebilmektir. Daha açık bir ifade ile, uluslararası işçi hareketinin bilincinde yaratacakları tahribatla, "devrim ve sosyalizm" alternatifini ortadan kaldırmaya ya da uzunca bir süre gündem dışı tutmaya çalışıyorlar. Böylece sınıf ve kitle hareketinin

ideolojik dayanaklarını yok etmiş, doğal yönelimlerinin önünü kesmiş olacaklar. Bu ise alternatifsiz kalan emperyalist-kapitalist sistemin "zaferi"ni pekiştirecek.

Kapitalist sistemin bu saldırısı, yapısal krizinin de etkisiyle bugün üretime ve üretim alanlarına dönük güncel biçimlerle kendisini üretiyor. Krizin faturasını işçi sınıfına çıkarabilmek için uygulamaya koyduğu tüm saldırı programlarını, aynı zamanda sınıfa dönük ideolojik saldırının da ayakları olarak inşa ediyor. Özelleştirmeler, tensikatlar, taşeron sistemi, esnek üretim biçimleri, eşel mobil vb. tüm uygulamalar; bir yandan dizginsiz bir sömürüyü işçi sınıfına dayatırken, diğer yandan da işçilerin örgütlenme ve kollektif davranma reflekslerini, sınıf olma bilincini tahrip etmenin araçları olarak kullanılıyor.

Saldırıların bugünkü güncel hedeflerinin başında ise sendikal örgütlülükler yer almakta. Her ne kadar, bugün varolan sendikalar işçilerin mücadele örgütleri olmak yerine sermayenin denetim ve yönlendirme mekanizmaları olarak çalışsa da hedef olmaktan kurtulamıyorlar. Çelişki gibi görünen bu durum, sermaye sınıfının orta vade hesapları çerçevesinde anlam kazanmaktadır. Bugün sendika ağaları aracılığı ile denetim altında tuttukları sendikal mevzilerin gelecekte birer mücadele mevzisi olmayacağının hiçbir

garantisi yoktur. Kaldı ki, sömürünün her geçen gün yoğunlaştığı ve sendika ağalarının iyice yıprandığı ülkemizde bu olasılık sermayenin korkulu rüyasıdır. İşçi kitlelerinde biriken öfke ve huzursuzluğun önce sendikal bürokrasiye, ardından da sendikal mevziler kanalı ile patronlara yönelmesi, sermaye için güncel bir tehdit olarak durmaktadır. Bugün görece geri biçimlerde de ilerlese, sınıf hareketinin kendiliğinden dinamikleri bile bunun ilk ürünlerini sergilemektedir. Sendikasız sektörlerde sendikal örgütlenme çalışmalarının yoğunlaşması ve sendikalı işyerlerinde sendika bürokrasisine karşı gitgide büyüyen güvensizlik, karşı koyuş bu yönüyle önem taşımaktadır. Sınıf hareketinin bu kendiliğinden eğilimi, savaşım keskinleştikçe sınıf bilinçli öğelerin ileriye çıkmasıyla sendikaları, hareketin mevzileri haline getirmesi mümkün olacaktır.

Sınıf hareketinin bu kendiliğinden eğilimi, sınıf savaşımı tarihinin biriktirdiği deneyimlerin üzerine oturmaktadır. Uluslararası işçi hareketinin gelişme ve örgütlenme süreçlerinde önemli bir yer teşkil eden sendikalar, bugün için hala işçi kitlelerin kafasında temel örgütlenme biçimi durumundadır. Devrim ve sosyalizm alternatifi güncelliğini yitirdiği halde, sendikal örgütlenme ve sendikal mücadele güncelliğini korumaktadır. Ancak ilkinde yaşanan zayıflık,

ikincisinde de ciddi zayıflıkların ve savrulmaların zeminini oluşturmaktadır. Öncelikle sendikal mücadelenin ideolojik dayanakları ortadan kalkmış durumdadır. Bu mücadeleye yön verecek ana eksen zayıflamış durumdadır. Bu ise mücadelenin ufkunu alabildiğince daraltmış, büyük oranda ücret sendikacılığının zemini döşemiş durumdadır. Dahası, ideolojik dayanaklarından yoksun, işçi sınıfının bağımsız politik tavrını temsil edemeyen bu mücadelenin sonuçsuzluğu da ortadadır. Sermaye, işçi kitlelerin yaşadığı bu politik kırılmayı kendi politikaları ile doldurmak, sendika bürokrasisi eliyle hareketi denetim altında tutmak konusunda başarılı bir pratik sergileyebilmektedir.

Sermaye sınıfı bugün sendikaları denetlemek ve yönlendirmek konusunda gösterdiği başarıyı krizine güncel çözümler üretmek için kullandığı oranda, sendikal bürokrasi gittikçe yıpranmakta, işçi kitleler yeni mücadele arayışlarına girmektedir. Tam da bu arayışın önünü kesmek için sermaye sınıfı, işçi kitlelerin örgütlenme ve sendika bilincini kırmaya dönük adımlar atmaktadır.

Sermayenin saldırı programına karşı mücadeleyi yükseltmek öncelikle sendikal mevzileri savunmaktan geçmektedir. Bu savununun yolu yeni sendikal mevziler yaratmaktan ve varolan sendikalarda sendika ağalığına karşı mücadeleyi yükseltmekten

geçmektedir. Ancak bu hiç de, sınıf hareketinin bugün zaten dipten dibe ürettiği sendikal mücadele sınırları içerisine hapsolmak anlamına gelmemektedir. Sendikal mücadeleyi yükseltmek öncü işçilerin ve sınıf devrimcilerinin güncel bir görevi olarak önümüzde durmaktadır. Ancak bu mücadeleyi de rayına oturtacak olan asıl halka sermayenin ideolojik saldırısının kırılmasında yatmaktadır. İşçi ve emekçi kitleler içerisinde devrim ve sosyalizmin güncelliğinin yakalanması bugün herzamankinden daha yakıcı bir görev olarak önümüzde durmaktadır. Sermaye düzeninin ve devletinin güncel gelişmeler üzerinden sürekli teşhiri, sosyalizm ve devrim programının kitlelere ulaştırılması canalıcı bir önem taşımaktadır. Tek tek fabrikalarda ya da sektörlerde yükselen sendikal mücadeleyi hedefine ulaştıracak asıl güç burada yatmaktadır. Sınıfın ekonomik ve iktisadi taleplerine sahip çıkmak, sınıf ve kitle çalışmasının çeşitli araç ve biçimlerinde derinleşmek, tek tek fabrikalarda ya da sektörlerde çeşitli başarılar kazanmak vb. vb. her şey sınıfın ideolojik ve politik temsiliyetinin sağlanamadığı durumda tek başlarına yeterli olmayacaktır. Şüphe yok ki, burada birbirinin karşısına konulacak iki olgudan değil, tersine aralarında diyalektik bütünlük olan, birbirini tamamlayan ve besleyen olgulardan bahsediyoruz. Ve bugün

bu bütünlüğü sağlamak ve işçi sınıfının politik temsilcisi olmak görevi komünistlerin omuzlarındadır.

- **TİS İHANETLERİNİ, EŞEL MOBİL DAYATMASINI TANIMAYALIM!**
- **EŞEL MOBİL DEĞİL, TOPLUSÖZLEŞME!**
- **TÜM ÇALIŞANLARA TOPLUSÖZLEŞMELİ, GREVLİ SENDİKA HAKKI!**
- **SEFALET ÜCRETİ DEĞİL, İNSANCA YAŞAM ÜCRETİ!**
- **TÜM ÇALIŞANLARA SİGORTA VE İŞGÜVENCESİ!**
- **ÖRGÜTLENME HAKKI ENGELLENEMEZ!**

- **SINIRSIZ SÖZ, BASIN, TOPLANTI VE ÖRGÜTLENME ÖZGÜRLÜĞÜ!**

- **BÜROKRATLAR DEFOLSUN, SENDİKALAR BİZİMDİR!**

- **ÖZELLEŞTİRMEYE, SENDİKASIZLAŞTIRMAYA, TAŞERONLAŞTIRMAYA, EŞEL MOBİL'E HAYIR!**

- **ÜCRETLİ KÖLELİK DÜZENİNE HAYIR!**

- **SINIFA KARŞI SINIF! DÜZENE KARŞI DEVRİM! KAPİTALİZME KARŞI SOSYALİZM!**

- **İŞÇİ SINIFI SAVAŞACAK, SOSYALİZM KAZANACAK!**

İşçi Sınıfı Savaşacak, Sosyalizm Kazanacak!

Fiyatı:30 000 TL.